

hlasi kladne (a to na skutkovú otázku 9 áno a 3 nie, na právnu otázku 8 áno a 4 nie).

Na základe tohoto nového rozhodnutia porotcov vyniesol súd odsudzujúci rozsudok, podľa ktorého obžalovaný bol uznaný vinným zločinom úmyselného zabitia človeka podľa § 279 trz.

Proti usneseniu porotného súdu, ktorým bolo opravné pokračovanie nariadené, ohlásil obhájca ihneď zmätočnú sťažnosť na základe § 384, č. 9 trp., ktorú uplatňoval aj proti rozsudku porotného súdu.

Na jvyšší súd vyhovel zmätočnej sťažnosti obžalovaného, zrušil rozsudok porotného súdu vo výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zločinom úmyselného zabitia človeka podľa § 279 trz., aj s prevedeným hlavným pojednávaním a nariadil konanie nového hlavného pojednávania a vynesenie nového rozsudku porotného súdu; z dôvodov:

Zmätočnej sťažnosti obžalovaného nelze odoprieť oprávnenia.

Podľa § 20 por. nov. je síce dôvodom opravného pokračovania, keď je súd toho názoru, že rozhodnutie porotcov odporuje samo sebe.

Okolnosť však, že porotcovia pri prvom rozhodnutí kladne riešili skutkovú otázku a prez to na právnu otázku s touto súvislú odpovedali záporne, osvedčuje len to, že porotcovia zo zistených a v skutkovej otázke uvedených skutočností neuznali na skutkovú podstatu trestného činu podľa § 279 trz.

Ponevác je po kladnom zodpovedaní skutkovej otázky tak právom porotcov ako aj ich povinnosťou, aby zistený skutkový stav posúdili slobodným zodpovedaním právnej otázky v jeho právnom význame a to prípadne aj v tom smere, že vylúčia skutkovú podstatu trestného činu, na ktorý znie právna otázka, — nelze rozdielne a podľa povahy jednotlivéj veci prípadne aj správne — zodpovedanie otázky skutkovej a právnej považovať za také, ktoré by samo sebe odporovalo. Môže tu byť najvyššie len právny omyl porotcov v tom smere, vyčerpávajú-li skutočnosť, za pravdivé uznané, zákonné náležitosti trestného činu; to však nie je dôvodom pre prevedenie opravného pokračovania v smysle § 20 por. nov., lebo, keď je rozhodnutie porotcov po právnej stránke mylné, možno ho napadnúť len z materiálneho dôvodu zmätočnosti podľa § 385 č. 1a)–c) trp., nezakladá však taký rozpor, ktorý by činil výrok porotcov nepreskúmateľným a preto zmätočným z dôvodu uvedeného v § 29, č. 6 por. nov.

Bolo preto povinnosťou porotného súdu, aby v danom prípade uvedený výrok porotcov učinil základom svojho rozhodnutia a ponechal uzáveniu žalobcu, či vynesení rozsudok má byť napadnutý v neprospech obžalovaného zmätočnou sťažnosťou, o ktorej by rozhodoval najvyšší súd, ktorý výlučne je oprávnený, aby na základe podaného opravného prostriedku a v jeho rozsahu preskúmal právne závery učinené porotcami pri zodpovedaní právnych otázok.

Keď tedy porotný súd nesprávne a proti odporu obhájcu preca nariadil prevedenie opravného pokračovania, ačkoľvek neboly dané pre to zákonné predpoklady, dopustil sa vytýkaného zmätku podľa § 384, č. 9 trp., lebo napadnutým opatrením — ktoré malo vliv na rozsudok pre obžalovaného nepriaznivý — bolo mylne použité ustanovenie zákona (§ 20 por. nov.), podstatné s hľadiska obhajoby.

Najvyšší súd preto vyhovel zmätočnej sťažnosti, uplatňovanej na základe § 384, č. 9 trp. pre nariadenie opravného pokračovania.

Rozhodnutí Nejv. Spr. soudu.

Vymezení vojenských potřeb, které může býti vojenskou správou požadováno pro ubytování vojska, v § 7 zák. čl. XXXVI: 1879, platí stejně, ať jde o ubytování trvalé či přechodné. — Zák. čl. XXXVI/1879, změněný zák. čl. XXXIX/1895, rozlišuje síce ve svém § 1 č. 1 ubytování

trvalé či přechodné a podává také ve svém § 2 vymezení pojmu obojího druhu ubytování, avšak zákon obsahuje ve svém prvním oddílu nadepsaném »všeobecná ustanovení« předpisy, jež platí o ubytování vůbec, kdežto zvláštní předpisy, platné jen pro ubytování trvalé, anebo jen pro ubytování dočasné, jsou zařaděny do samostatných oddílů druhého a třetího. Rozlišování mezi ubytováním trvalým a přechodným má také podle zákona význam jen pro rozsah povinnosti dotyčné obce a pro výši sazeb, jež za ubytování mají být placeny, nikoli však pro to, pro které potřeby vojenské správy je obec povinna ubikace za náhradu zákonem stanovenou poskytnouti. (Nález z 28. I. 1936, č. 10.310/36.)

O promlčení přestupku podle § 260 zákona č. 221/1924 o sociálním pojištění platí ustanovení § 264 lit. h) a § 265 téhož zákona, nikoli však ustanovení § 31 zákonného čl. XL/1879 o přestupcích. (Nález z 1. II. 1936, č. 10.445/36.)

Ručení za úrazové příspěvky podle § 21 min. nař. č. 4790/1917 postihuje i toho majitele podniku, který podniku nabyt ve veřejné dražbě. — Citované ustanovení ministerského nařízení je platnou normou, třebaže není vysloveno ani v zák. čl. XIX : 1907 ani v jiném zákoně. Ustanovení § 21 min. nař. č. 4790/1917 praví v 3 odst., že za nedoplatky nemocenských a úrazových příspěvků a za členské legitimační poplatky jest odpovědný nejen původní dlužník, nýbrž i každý, kdo toho kterého času je majitelem podniku (nástupcem v podniku). Ohledně této povinnosti, která je rovněž solidární, má se posouditi totožnost podniku, pokud se týče okolností, provozuje-li nástupce podnik původního dlužníka, podle daných okolností. Totožnost podniku není vyloučena okolností, že nástupce v podniku opatřil si obchodní zařízení od kupců z dražby proti předeslému majiteli provedené, lze-li jinak totožnost podniku zjistiti. Podle tohoto předisu jest kriterium pro ručení nástupce v podniku, aby provozoval podnik původního dlužníka, tudíž po stránce subjektivní vlastnost podnikatele (§ 22 zák. čl. XIX : 1907), po stránce objektivní totožnost podniku. Zákon však nečiní rozdílu mezi způsoby nabytí podniku a není v něm podkladu pro názor, že ručení je omezeno jen na případ, kdy podniku bylo nabyto soukromoprávní úmluvou s dřívějším vlastníkem. Postihuje proto ručební závazek podle citovaného ustanovení též onoho majitele, jenž podniku nabyt ve veřejné dražbě a nelze se pak právem dovolávati toho, že podle exekučního zákona závazek takový nestihá dražebního nabyvatele, když zvláštním předpisem uvedeného § 21 min. nař. č. 4790/1917 závazek takový dražebnímu nabyvateli přece uložen byl. — Pokud jde o platnost min. nař. č. 4790/1917, jest poukázati k tomu, že § 1 zákonného článku LXIII : 1912 bylo ministerstvo zmocněno použití v době války výjimečné moci k úpravě poměrů v tomto zákoně vytěčných, při čemž bylo stanoveno, že výjimečná moc zaniká skončením války a že v téže době mají býti zbvavena účinnosti opatření na základě výjimečné moci vydaná. Uvedený zákonný článek LXIII : 1912 byl doplněn zák. článkem IV : 1916 a zák. článkem VII : 1917 a bylo pak v § 2 posléze uvedeného zákona zmocněno ministerstvo, aby odchylně od předpisů zákonného článku XIX : 1907 upravilo jisté obory pojištění dělníků, zejména také zajištění a vymáhání pojistných příspěvků. Určilo-li proto nařízení č. 4790/1917 v § 21, že za nedoplatky tam uvedených příspěvků je odpovědný nejen původní dlužník, nýbrž i každý, kdo toho kterého času je majitelem podniku, aniž z tohoto záručního závazku vyloučilo dražební nabyvatele podniku, měl ministr pro toto ustanovení podklad v uvedeném § 2 zák. čl. VII : 1917 a bylo proto ustanovení to pokládati za platnou normu. Jest ovšem pravda, že podle 2. odst. § 1 zákonného článku LXIII : 1912 mělo býti ono opatření zrušeno, když válka byla ukončena. Leč ke zrušení onoho ministerského nařízení v skutečnosti nedošlo, zákonem samým pak přímo za zrušené ukončením války prohlášeno nebylo. Naopak bylo v odst. 1. čl. I. zák. č. 168/1922 vysloveno, že všechna opatření učiněná podle zák. čl. LXIII : 1912 a podle dodatečných zákonů k němu vydaných... zůstávají v platnosti s výjimkami uvedený-

mi v odst. 2. a 3. Tyto výjimky se však ministerského nařízení č. 4790/1917 netýkají, a zůstalo proto nahoře citované ustanovení § 21 min. nař. č. 4790/1917 v platnosti. (Nález z 3. II. 1936, č. 4328/34.)

V trestním řízení správním o přestupku § 27 zák. č. XX:1883 (hobnbní zákon), který je vzhledem k § 10, odst. 4 zákona č. 98/1929 přestupkem stíhaným z povinnosti úřední, může poškozený vystupovati jako strana jediné tenkrát, jedná-li v zastoupení žaloby aneb uplatnil-li svůj nárok soukromoprávní. (Nález ze 6. II. 1936, č. 10.321/36.)

Ustanovení § 1, odst. 2. stavebního statutu býv. župy Trenčanské, že do dvou let od platnosti statutu mělo býti obci zažádáno za schválení regulačního plánu, má význam jediné předpisu pořádkového. — Místními kolektivními, na něž má býti podle § 1 statutu brán ohled při stanovení regulačních čar, sluší rozuměti potřeby zdravotní, bezpečnosti a snadnosti chůze a vozby, jakož i požadavky co do okrašlování. — Ustanovení § 1, odst. 2 statutu, že obec má předložiti do dvou let od platnosti statutu okresnímu hlavnímu služnému vyhotovené regulační plány ke schválení, je předpisem pořádkovým; nesplní-li obec v uvedené lhůtě tuto svoji povinnost, nemá to za následek zánik jejího závazku a ovšem také ne zánik jejího oprávnění ke zdělení regulačního plánu, neboť v předpisu tom není obsažena na nedodržení uvedené lhůty sankce toho obsahu, že by obec, která ve stanovené lhůtě plány nepředloží, ztrácela vůbec možnost později tak učiniti; rovněž nelze z předpisu toho dovoditi, že by obec, která vymohla si schválení regulačního plánu, nesměla později plán ten nahraditi jiným a žádati o jeho schválení. Jiný výklad by vedl k dosažení účinku právě opačného, než ustanovení toto sleduje. Místo aby včasně a vhodně vyhotoveným regulačním plánem byl stavební rozvoj města racionelně upraven, bylo by dosaženo toho, že by opomenutí obecních orgánů z doby do konce r. 1907 založilo stav nenapravitelný, a stavebním statutem perhorreskovaný. — Ustanovení § 1 statutu, že stanovení regulačních čar má se provésti s ohledem na místní okolnosti, neznamená, že úřad musí místní okolnosti v každém případě respektovati, nýbrž pouze, že úřad nemá řešiti regulaci města zcela abstraktně bez zřetele na dosavadní vývoj města, nýbrž má při tom přihlížeti k daným poměrům, jak se tyto během času vyvinuly, ovšem jen potud, pokud právě účely, pro které regulace se provádí, nevyžadují toho, aby v těchto poměrech nastala změna. Které to účely jsou, stavební statut výslovně neuvádí, avšak z celé tendence jeho, zejména z předpisů §§ 7 a 9 jednajících o zřizování nových a odstranění vadných ulic, jakož i z oddílu IV. jednajícího o požadavcích veřejné bezpečnosti a zdravotnictví při udělení stavebního povolení a obsahujícího též normy, jimiž má se vyhověti požadavkům krasochuti (§ 34), je patrné, že — podobně jako podle výslovných svých ustanovení stavební řády v Čechách i na Moravě — sleduje i tento stavební statut účel, aby stanovením regulačních čar dokonale bylo vyhověno potřebám zdravotním, bezpečnosti a snadnosti chůze a vozby, jakož i požadavkům v příčině okrašlování. Vyhovuje-li regulační plán těmto zájmům veřejným, pak musí majitelé pozemků plánem tím dotčených dáti si libiti omezení, plynoucí pro ně z nových regulačních čar, a nemohou proti plánu namítati, že stanovením těchto čar trpí újmu na svém soukromém majetku, ledaže by prokázali, že je možné řešení, jímž uvedeným požadavkům lze vyhověti i bez újmy majitelů dotčených pozemků. (Nález ze 7. II. 1936, č. 10.574/36.)

Spor o to, zda útraty ošetřovací v nemocnicích platí člen nemocenské nebo bratrské pokladny, rozhoduje podle § 13 zák. čl. XXI:1898 příslušná administrativní vrchnost. — Za platnosti zákona č. 125/1927 náležejí tyto spory před okresní úřady, a — nejde-li o záležitost bagatelní podle čl. 8. odst. 3 zákona č. 125/1927, ve druhé instanci před úřady zemské. (Nález z 8. II. 1936, č. 10.578/36.)

Manželce, která ručí za pojistné příspěvky dle § 21 min. nař. č. 4790/17, předepsané jejímu manželi jako zaměstnavateli, nelze odpírati právo, aby

popírala existenci závazku manželova pojistné příspěvky platiti. — Hlavním dlužníkem pojistného vůči pojišťovně je zaměstnavatel a ručební závazek manželky podle § 21. min. nař. č. 4790/1917 jest závazkem akcesorním, závislým na existenci závazku zaměstnavatelova. Existence tohoto závazku zaměstnavatelova, t. j. fakt, že zaměstnavatele stíhá vůči pojišťovně povinnost platiti pojistné, jest předpokladem ručebního závazku manželky. Ručiteli nelze odíratí práva, aby tento fakt, totiž existenci závazku hlavního dlužníka platiti pojistné, popíral, ježto tím popírá předpoklad vlastního závazku ručebního, a vytýkal, že zaměstnavatel vůbec žádné pojistné nedluhuje, a bude v takovém případě věci úřadu zkoumati existenci závazku hlavního dlužníka. (Nález z 11. II. 1936, č. 20.336/35.)

Ustanovení § 68 zák. čl. XIV:1876, podle něhož jmenuje lékařský personál v obecních (městských) veřejných nemocnicích podžupan, nyní zemský úřad, nepozbylo pro město Užhorod platnosti předpisem § 23 nař. č. 171/1923. — Vládní nařízení čís. 171/1923 Sb., vydané podle zmocnění, obsaženého v § 16. zák. čís. 233/1920 stanoví v § 23, který nepozbyl platnosti tím, že vstoupil v účinnost zákon čís. 62/1925 (arg. § 2 tohoto zákona), že s výjimkou úředníků vytčených v § 14. (t. j. úředníků státních) přísluší obecnímu zastupitelstvu města Užhorodu určití počet systemisovaných míst úředníků a zřízenců, jakož i jmenovati úředníky a zřízence tohoto města. Stejně jako zákon čís. 233/1920 o prozatimní úpravě správy měst s regulovaným magistrátem na Slovensku neprovádí ani vládní nařízení čís. 171/1923 o prozatimní úpravě obec. zřízení na Podkarpatské Rusi úpravu tu úplně nově, nýbrž toliko modifikuje dosud platné předpisy v některých směrech, zejména, pokud jde o města se zřízeným magistrátem Užhorod a Mukačevo, upravuje nově vnitřní organizaci obecní správy těchto měst a otázky s tím souvislé, nijak se však nedotýká ohraničení kompetence obecní samosprávy oproti správě státní, jak bylo upraveno tehdy platnými předpisy. Vychází-li se z tohoto hlediska také při výkladu ustanovení § 23 cit. vládní nař., pak nutno dospěti k závěru, že předpisem tím bylo pouze určeno, kterému orgánu za nové úpravy vnitřní organizace obecní správy magistrátních měst Užhorodu a Mukačeva přísluší pravomoc jmenovati zaměstnance v obecní správě těchto měst, pokud nejsou zaměstnanci státními, ale že nemělo tím býti rozšiřováno oprávnění obce také ještě o právo jmenovati i takové zaměstnance, jichž ustanovení dosud obci vůbec nenáleželo. (Nález z 20. II. 1936, č. 11.001/36.)

Zásadní rozhodnutí Nejv. Spr. Soudu.

Administrativní.

Veřejní
zaměstnanci.

Skutečnost, že pragmatikální úředník dostává od spořitelny ježímž je funkcionářem, náhradu za ušlý čas, nezbavuje jeho činnost u spořitelny charakteru vedlejšího výdělečného zaměstnání podle § 33 odst. 4 služ. pragmatiky č. 15/1914 ř. z. (nález č. 12.355/36).

Cesty.

Neúčast zástupce pozvaného interesenta na schůzi silniční vicinální komise podle § 41 zák. čl. I:1890 nezbavuje dotyčného interesenta práva odvolacího proti rozhodnutí o výši příspěvku na silnici (nález č. 12.353/36).

Veřejní
zaměstnanci.

Jednotný přídavek ku plným dietám ve smyslu odst. I. 2 usnesení ministerské rady ze dne 4. června 1920 o prozatimní úpravě cestovních požitků státních zaměstnanců při služebních cestách mimo úřední místo přísluší také ku plným dietám nastupujícím na místo omezených diet ve smyslu odst. I. 1. tohoto usnesení (nález č. 12.140/36).

Samospráva.

Poplatník může se domáhati v rozpočtovém řízení toho, aby byla vyloučena nebo přiměřeně snížena rozpočtová položka na plně